

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ ο ακόλουθος Άνδρέας επανέλαβε στην Άρτεμιδα ντε Κάστρο, χωρίς να παραλείψει τίποτε, τα λόγια που ο Γαβριήλ είχε πει στην Άλοϋζα και σ' αυτόν τον κρίν φύγει, με την προέβλεψη πως δεν θα ξαναγύριζε. Περιέγραψε τις αγωνίες και τους διαταγμούς του νεαρού ευπατριδίου. Της είπε πως μετά την άναγνωση της επιστολής της, ο Γαβριήλ φάνηκε στην αρχή σαν να ήθελε να μιλήσει και πως έπειτα άπομεινε σιωπηλός, άφροντας μόνο να του ξεψύχουν μερικά άφροστα λόγια.

Η άρρήγος του νεαρού ακολουθούσαν δεν έκανε πιότε άλλο παρά να μεγαλώσει την άγνοια και την άμφροβλία της Άρτεμιδος.

Κύτταζε φροβερύ το μαύρο πέπλο που κρατούσε στα χέρια της, το μόνο και άληθινό σύμβολο του περωμένου της. Φανόταν σαν να το ρωτούσε και να του ζητούσε συμβουλή.

— Πάντως, έλεγε μέσα της, έν' από τα δυο συμβαίνει: "Η ο Γαβριήλ έμαθε πως είνε άδελφός μου, ή έχασε πειά κάθε έλπίδα και κάθε μέσο για να διαρωστή το μοιραίο μουσικό... Δεν έχω παρά να διαλέξω άνάμεσα σ' αυτές τις δυο δυστυχίες... Ναι, το πρώμα είνε βέβαιο και δεν χωράει πειά καμιά πλάνη... Μά, ο Γαβριήλ δεν θα απορούσε να μού πη ή έμαθε... Μου έπιστρέφει το λόγο μου... Γιατί... Γιατί δεν μού έμπροσθενεία τί σκοπεύει να κάνει στο μέλλον; Άχ! Αυτή ή σιωπή του με τρομάζει περισσότερο άπ' όλους τους κινδύνους και τις άπειλές...

Και ή "Άρτεμις άναρωτιόταν έν έπρεπε ν' ακολουθήσει το άρχικό της σχέδιο και να κλειστή, για να μην ξαναβγή έξω αυτή τη φορά, σέ κανένα παρισινό ή έσπαρχικό μοναστήρι, ή, άν το καθήκον της ήταν να ξαναγύριση στο παλάτι, να ζήσει και να ξαναβή τον Γαβριήλ, να του άποσπάσει την άλήθεια για τα γεγονότα του παρελθόντος και για τα μελλοντικά σχέδιά του και ν' άρνησθι κοντά στο βασίλει, τον πατέρα της, του όποιου ίσως ή ζωή διέτρεχε τώρα κινδύνους;...

Τόν πατέρα της;... Μά, ο Έρριός Β' ήταν ταχα πατερας της;... Κι' άν δεν συνέβαινε αυτό, δεν θα γινόταν ή ίδια κόρη έννοχη έπιποδώνοντας τον Γαβριήλ, δηλαδή τον άδελφό της που ήθελε να χυτηση και να τιμαρώσει τον βασιλέα; Τρομερό δίλημμα...

Μά, ή "Άρτεμις ήταν γυναικα, γυναικα τρομερή και μεγαλόψυχη. Και σέφτηκε πως δι. τι' άν γινόταν, θα μπορούσε μια μέρα να μετανοιώση για την όργη της, ένώ με τη συνάντη δεν θα συνέβαινε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό, παρασυρομένη από τη φυσική της καλωσύνη, άποράσισε να ξαναγύριση στο Παρίσι και, ως την ήμερα που θα λάβαινε καθουχαριστικές ειδήσεις για τον Γαβριήλ και για τα σχέδιά του, να μείνει κοντά στο βασίλει και να τον προστατεύη... Ποιός έξερει μάλιστα άν δεν παρουσιάζονταν άνάγκη που κι' ο Γαβριήλ ο ίδιος θα χρειαζόταν την έπείσοή της;... Θα γινόσε λοιπόν στο Παρίσι και όταν θα έσοσε αυτούς που αγαπούσε, τον ένα από τον άλλο, θα κατέφευγε όρατικά τότε στο μοναστήρι, στους κόλπους του Θεού...

Άφου έλαβε την άπόφαση αυτή, ή ηρωική "Άρτεμις δεν έδιότασε καθόλου κ' έξακολούθησε το δρομο της προς το Παρίσι.

Έφτασε εκεί έπειτ' από τρεις ήμέρες και πήγε κατ' είθεταν στο άνακτορο του Λούβρου, όπου ο Έρριός Β' την υποδέχτηκε με άπειρη χαρά και με όλη την πατρική του στοργή.

Μά, χωρίς να θέλη κι' ή ίδια, δεχτηκε τις εκδηλώσεις αυτές της άγάπης με κάποια φρίκη και ψυχρότητα. Ο βασιλέας το άντελήθη αυτό και, καθώς θυμόταν την κλιση της "Άρτεμιδος για τον Γαβριήλ, όσάκις βρισκόταν μπροστά της, έννοιωθε κάποια άμνηχαντα και ταραχή. Του θυμισε πράγματα που θα προτιμούσε καλύτερα να λησωνήση.

Γι' αυτό δεν τόλμησε πειά να της κάνει λόγο για τον σχεδιαζόμενο γάμο της με τον Φραγκίσκο Μονμουρανσόν και, από της άπάφνης αυτής τουλάχιστον, ή "Άρτεμις έμεινε ήσυχη.

Είχε όμως πολλές άλλες έννοιες. Ούτε στο μεγάλο Μονμουρανσόν, ούτε στο παλάτι, ούτε πουθενά άλλο δεν είχαν θετικά νέα για τον ίπποκόμητα ντ' Έζμιές.

Ο νεαρός ευπατριδής είχε εξαφανιστεί.

Μέρες, βδομάδες, μήνες όλοένα περάσαν και του κάκου ή "Άρτεμις προσπαθούσε να μάθη με κάθε τρόπο καμιά είδηση. Κανείς δεν ήξερε τί είχε άπογίνει ο Γαβριήλ.

Μερικά όστόσο έλεγαν πως τον είχαν συναντήσει σκυθρωπό και περλίνο. Μά, κανέναν τους δεν είχε καταφώσει να του μιλήσει, γιατί ο Γαβριήλ τους άπέφρευε πάντοτε... Έξ' άλλου, όλοι τους διαρωύσαν ως προς το μέρος όπου είχαν δει τον ίπποκόμητα ντ' Έζμιές: "Άλλοι έλεγαν πως τον συνάντησαν στο Φονταινεμυλά, άλλοι στο

Σαιν-Ζερμαίν, άλλοι στις Βενσέν και άλλα μέσα στο ίδιο το Παρίσι. Ποιά βάσι μπορούσε να δώσει κανείς σ' αυτές τις άντικρουόμενες πληροφορίες;

Και όμως οι περισσότεροι άπ' αυτούς είχαν δικη. Ο Γαβριήλ πράγματι, σπρωγμένος από μια τρομερή άνάγκη κι' από μια σκέψη άκόμα πιο τρομερή, δεν έμεινε ούτε μια μέρα στο ίδιο μέρος. Μια διαρκής άνάγκη δράσεως και κινήσεως τον έδιωχνε από κάθε τόπο, άμέσως μόλις έφτανε σ' αυτόν... Πεζός ή έφιππος, μέσα στις πολιτείες, ή μέσα στις πεδιάδες, έπρεπε να τραβή άτελείωτα εμπρός, χλωμός και σκυθρωπός, όμως με τον άρχαίο "Ορθέστη, που τον καταδιόκων ή Μαινάδες.

Πλανόταν πάντα στους δρόμους, κάτω άπ' τον ουρανό, και δεν έμπανε ποτέ μέσα στα σπίτια, παρά όταν τον έσπρωχνε ή άνάγκη. Μια μέρα όστόσο, ο μαίτρ Άμβρόσιος Παρέ, ο όποιος είχε ξαναγύρισε έντωματαξύ στο Παρίσι, είδε να παρουσιάζεται στο σπίτι του ο Γαβριήλ. Τον δεχτηκε με τιμές και μ' έγκαρδιότητα, σαν εγγενή και σαν φίλο.

Ο Γαβριήλ, σαν άνθρωπος που ξαναγύριζε από μια χώρα μακρυνή, ρώτησε τον διάσημο χειρούργο για διάφορα πράγματα, τα όποια όστόσο κανέναν στη Γαλλία δεν άγνούσε.

Έτσι έμαθε ότι ο Μαρτέν Γκέρ, ο όποιος ήταν πειά καλά, έπρεπε αυτή την ώρα να βρισκείται στο δρόμο για να ξαναγύριση στο Παρίσι. Έπειτα ζήτησε πληροφορίες για τον δούκα ντε Γκιζ και τον στρατό του κι' έμαθε πως ή πολεμικές επιχειρήσεις πηγαίναν περίφημα. Ο Σηριαδεμένος βρισκόταν μπροστά στο Τιονόλ, ο στρατός της ντε Τέρμ είχε κυριεύσει τη Δουγκέρη κι' ο στρατός της ντε Ταβάν είχε κατακτήσει το Γαιν και τη χώρα του "Οά. Δεν έμεινε πειά στους Άγγλους, σέ όλο το βασίλει της Γαλλίας, παρά μια σπαθιά ής μόνο.

Ο Γαβριήλ άκουγε σοβαρά και με ψυχρότητα τις ευχάριστες αυτές ειδήσεις.

— Σας ευχαριστώ, μαίτρ, είπε κατόπιν στον Άμβρόσιο Παρέ. Χαίρω μαθαίνοντας ότι, για τη Γαλλία τουλάχιστον, ή έπιχειρήσις του Καλαί δεν έμεινε χωρίς άποτελέσματα. "Οστόσο, δεν ήρωα εδώ για να μάθω νέα... Μαίτρ, προτού σας θαμάρω στο έργο σας, μπρός στο κρεβάτι των πληγωμένων, σας άκουσα να μιλάτε με θαυμασμό για τη θρησκευτική μεταρροφήσις... Έχετε πάντοτε, ιπποκόμη, τις ίδιες άρχές;...

— Μάλιστα, κίρη ντ' Έζμιές, άπάντησε σταθερά ο Άμβρόσιος Παρέ. Η επιστολές που εδδόθηκε να μού στείλη ο μέγας Καλβίνος, δέχονταν και τις τελευταίες μου άμφροβίες και είμα σήμερα ο πιο ένδοξοσίδης όλοός του.

— Έ, λοιπόν, μαίτρ, είπε τότε ο Γαβριήλ, θα θέλσετε να μιλήσετε στα φώτα σας έναν άνθρωπο με καλή θέλησι;... Έμεινα τον ίδιο;...

— Το καθήκον μου είνε ν' άνακουρίσω τις ψυχές και τα σώματα των όμοιων μου από τους πόνοους των, άλάντησε ο Άμβρόσιος Παρέ. Είμαι όλοκληρος δικός σας, κίρη ντ' Έζμιές.

Έπ' όλοκληρης ώρας καθέντιασαν μαζί. Ο Άμβρόσιος Παρέ φανόταν όρημητικός κι' εγγλωττός κι' ο Γαβριήλ γαλήνιος, θλιμένος και πεύθιος.

Τέλος, ο Γαβριήλ σπρώχτηκε και, στήριχοντας το χέρι του χειρούργου, είπε:

— Ειχαριστώ. Αυτή ή σπουκιμία μού έκανε μεγάλο καλό... Δυστυχώς δεν ήρωε άκόμα ο καρός για να μρωθώ να λέω πως είμαι κι' έγώ Μεταρροφήσις... Προς το συμφέρον μάλιστα της θρησκείας, σέπει να περμένο. Άλλοις θα μπορούσα να σας έκδόσω σέ καταδιώξεις και σέ σποκαφηνές... Μερω τι λέω... Μά, καταλαβαίνω τώρα, χωρίς σέ σας, μαίτρ, ότι οι Μεταρροφήσις θα δύνουν πραγματικά στην όδο της άληθείας και πιστεύω ότι είμαι στο έξης δικός σας... Χαίρετε, μαίτρ Άμβρόσιος, χαίρετε... Θα ξαναδουήσω!...

Και ο Γαβριήλ, χωρίς να έξηγήσει περισσότερο, χαμέτρε τον μεγάλο χειρούργο κι' έφυγε.

Κατά τις πρώτες μέρες του έπομηνυ μινός Μαΐου του 1558, ξαναπαρουσιάζτηκε, μια πρώτη φορά από τότε που εξαφανίστηκε μυστηριώδως, στο μεγάλο του.

Υπήρχον εκεί όρεκα νέα. Ο Μαρτέν Γκέρ είχε ξαναγύρισει πρδ δεκατέντε ήμερών και ο Ζάν Πεκουά έμεινε εκεί πρδ τριών μηνών, μαζί με την εξαδέλφη του Βαβέτια, την όποια είχε κάνει σύζυγό του. Ναι, ο γενναίος όστός είχε παντρευτεί την εξαδέλφη του, γιατί όχι μόνο την αγαπούσε βαθειά, αλλά και γιατί ήθελε ν' άποκαταστήσει την τιμή της που την είχε προσβάλει ο άθλιος εκείνος Άρνό ντ' Τιλ... Μια μέρα λοιπόν, καθώς ή Άλοϋζα, το ζεύγος Πεκουά και ο Μαρτέν Γκέρ κουβέντιασαν φιλικά, ή πόρτα άνοιξε έξωφρα και, πρδς μεγάλης έκπληξι, πρδς μεγάλης τους χαρά, ο οικοδεσπότης, ο ίπποκόμης ντ' Έζμιές, μπήκε μέσα με βήμα άργό και με ύφος σοβαρό...

Μια κρηγή ξέφυγε άπ' τα στήθη όλων, κι' οι τέσσερες μαζί πετάχτηκαν επάνω και περικύκλωσαν τον Γαβριήλ.

Μετά τις πρώτες διαχύσεις, ή Άλοϋζα θέλησε να μιλήση σ' αυ-

τόν πού δυνατόν τόν αποκαλούσε κύριό της, μά, πού μέσα στά βάθη της καρδιάς της τόν άνόμενε πάντα παιδί της.

Τί είχε γίνει τόσον καιρό;... Τί είχε φθει νά κινή τώρα;... Θα έμμενε επί τέλους όριστικά άνάμεσα σ' αυτούς πού τόσο τόν αγαπούσαν;...

Ο Γαβριήλ έφερε τó δάχτυλό του στά χείλη του και με βλέμμα φιλικρό, μά σταθερό, έπέβαλε σιωπή στη στοργική 'Αλοΰζα.

Ήταν φανερό πώς δεν ήθελε ή δεν μπορούσε νά έξηγήσει τίποτε, ούτε για τó παρελθόν, ούτε για τó μέλλον...

Ο Γαβριήλ πέρασε τó υπόλοιπο της ημέρας τού άνάμεσα στους φίλους του και στους υπηρέτες του, στοργικός και καλός πρós όλους, μά χωρίς ν' άποτινάξει ούτε στιγμή τή μαυρή μελαγχολία πού φαινόταν σάν νά τόν καταπιέζει.

Όσο για τόν Μαρτέν Γκέο, ό οποίος δεν άφινε από τά μάτια του τόν άγαπημένο του κύριο πού τον είχε ξαναβρεί επί τέλους, ό Γαβριήλ τού μίλησε με πολύ ένδιαφέρον. Μά, καθ' όλη τήν ημέρα δεν τού ελεπε τίποτε για τήν υπόθεσή πού τού είχε δώσει άλλοτε και φαινόταν πώς είχε λησμονήσει τήν υποχρέωση πού είχε ανάλαβε νά τιμωρήσει τόν κλέφτη τού όνόματός του και τής τιμής του, έξ αίτίας τού όποιου τόσα είχε υποφέρει...

Ο Μαρτέν Γκέο πάλι σεβόταν τόν κύριό του και δεν ήταν καθόλου έγωιστής όστε νά τού υπενθυμίσει τήν υποχρέωσή του...

Μά, όταν ήρθε τó βράδυ, ό Γαβριήλ κληρώθηκε και με τόνο πού δεν έπιδεχόταν ούτε αντίρρηση, ούτε άπάντηση, ελεπε:

— Πρέπει τώρα νά ξαναρχώ!

— Έπειτα, γυρίζοντας πρós τόν Μαρτέν Γκέο, έπρόσθεσε:

— Γενναίε μου Μαρτέν, ένδιαφέρθηκα για σένα στους δρόμους μου και, άγνωστος καθός ήμουν, ζήτησα πληροφορίες... Νομίζω μάλιστα πώς βοήθα τά ίχνη της άληθείας πού σ' ένδιαφέρει... Δεν ξεχασα, βλέπεις, τίς υποσχέσεις μου...

— Ω! έξοχώτατε!... φώναξε ό έπυκόμος εύτυχισμένος και σαστισμένος.

— Λοιπόν, σου έπαναλαμβάνω — έξακολούθησε ό Γαβριήλ, συγκέντρωσα άρκετές ένδειξεις και νομίζω πώς βοήσκει σ' ό σοστό δρόμο... Μά, πρέπει νά με βοηθήσει και σύ, φίλε μου... Φύγε αύτή τή βδομάδα για τήν πατρίδα σου... Μά μην πάζ κατ' εύθειαν έκει... Μετά ένα μήνα από σήμερα, θάρθω νά σε συναντήσω στη Λυών... Έκει θα συνεννοηθώμε για νά δράσουμε μαζί...

— Θα σάς ύπακούσω, έξοχώτατε, άπάντησε ό Μαρτέν-Γκέο. Μά, ως τότε, δεν θα σάς ξαναδώ καθόλου;

— Όχι! Όχι!... Πρέπει νά μείνω μόνος σ' αυτό τó διάστημα... άπάντησε ζωηρά ό Γαβριήλ. Φεύγω πάλι... Μην προσπαθείτε νά με κρατήσετε, γιατί θα με λυπήσετε χωρίς αποτέλεσμα... Χαιρετε, καλοί μου φίλοι!... Μαρτέν, θυμήσου ότι σ' ένα μήνα πρέπει νά βρίσκεισαι στή Λυών...

— Θα σάς περιμένω έκει, έξοχώτατε! ελεπε ό έπυκόμος. Ο Γαβριήλ άποχωρήθηκε ένκαρδία τόν Ζάν Πεκουά και τή γυναίκα του, έσφιξε μέσα στά χέρια του τά χέρια της 'Αλοΰζας και, κάνοντας πώς δεν πρόσχε τήν όδύνή της καλής του παραμιάνας, έφυγε πάλι για νά ξαναρχισή τή ζωή τού κλάνητος, στήν όποια φαινόταν σ' ό έξής καταδικασμένος...

XXXI

ΟΠΙΟΥ ΞΑΝΑΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΡΝΩ ΝΤΥ ΤΙΛ

Έπειτ' από έξη βδομάδες, στις 15 'Ιουνίου 1558, σ' ό χωριό 'Αρτίγκ, κοντά σ' ό Ριέ, στήν αϊλή τού π'ό ώραίου σπιτιού τού χωριού, ένας άνδρας καθισμένος σ' έναν πάγκο, άλιωνε τά κατασκευασμένα πόδια πρós μία γυναίκα, ή όποια, γονατισμένη μπροστά του, τού έλυσε τά παπούτσια.

Ο άνδρας φαινόταν κατσιριασμένος, ένθ ή γυναίκα χαμογελούσε. — Θα τελειώσης κομματά φορά, Βερτράνδη; έκανε ό άνδρας σκληρά. Είσαι άδέξια κι' άργείς τόσο, όστε με κινείς έξω φρενών...

— Μά, τελειώσα, Μαρτέν! άπάντησε ή γυναίκα γλυκά.

— Τελειώσες;... Χμ!... έκανε ό ψευτο-Μαρτέν. Πού είναι τώρα παπούτσια ν' άλλωξω;... Στοιχηματίξω ότι δεν φροντίσες νά μου τά φέρης, ήλιθο πλάσμα, και θα μ' άφήσης ξυπόλητο δυό λεπτά τού λάστιχου...

Η Βερτράνδη έτρεξε μέσα σ' ό σπίτι και, σ' ένα στιγμή, έφερε άλλα παπούτσια, τά όποια πέρασε μόνη της στά πόδια τού άνδρός της... Οί άναγνώστα μας θα μάντεψαν ότι ό σύζυγος της Βερτράνδης δεν ήταν άλλος από τόν περιφημο 'Αρνώ ντ' Τίλ, ό όποιος είχε κλέψει τή θέσι τού Μαρτέν Γκέο κοντά στή γυναίκα του.

— Έτοιμάσες λοιπόν τó τραπέζι νά νάρθη νά περιδρομάσει τó συγγενολό σου; ρώτησε σ' ένα λίγο ό 'Αρνώ. Έχουμε, βλέπεις, σήμερα τήν έπέτειο τών γάμων μας...

— Νάι, Μαρτέν, έκανα όπως με διέταξες.

— Πήγες νά προσκαλέσης και τó δικαστή; ρώτησε ό τρομερός σύζυγος.

— Νάι, Μαρτέν, ελεπε ή Βερτράνδη, και μου άπάντησε ότι θα έκανε ό,τι μπορούσε για νάρθη σ' ό τραπέζι...

— Τί θα πη αυτό; φώναξε ό Μαρτέν με όγγη. Πρέπει νάρθη... Πρέπει νά ξαναπάς σ' ό σπίτι του και νά έπιμείνης για νά σου ύποσχεθί όριστικά π'ός θάρθη... Πήγαινε άμέσως...

— Πήγαινα! άπάντησε ή Βερτράνδη, κι' έτρεξε έξω.

Ο 'Αρνώ ντ' Τίλ τήν παρακολούθησε μία στιγμή με βλέμμα ίκανοποιημένο. Έπειτα ξαπλώθηκε τεμπέλικα σ' όν πάγκο του κι' έζέλεισε τά μάτια του με τή μακαριότητα τού έγωιστού άνδρ'όπου, ό όποιος δεν έχει ούτε νά φοβήθι, ούτε νά έπιθυμή τίποτε.

— Έτσι, δεν ελεπε έναν άνδρα, έναν ταξειδιώτη, ό όποιος άκοιμπάντας σ' ένα μπαστούνι, προχωρούσε με δυσκολία σ' ό δρόμο κι' ό όποιος, βλέποντας τόν ψευτο-Μαρτέν Γκέο, στάθηκε μπροστά του:

— Συγγνώμη, σύντροφε, τού φώναξε. Δεν ύπάρχει σ' ό χωριό σας κανένα πανδοχείο για νά φάω και νά κοιμηθώ;

— Όχι, τού άπάντησε ό 'Αρνώ, χωρίς νά ταραχτή καθόλου. Πρέπει νά πάζ σ' ό Ριέ, πού βρίσκεται δυό λεύγες μακριά από δώ, για νά βρής πανδοχείο...

— Δυό λεύγες ακόμα! φώναξε ό ταξειδιώτης. Εύχαριστώ θάδινα μία πιστόλα για νά βρω άμέσως μέρος νά φάω και γ' αναπαύω...

— Μία πιστόλα! ελεπε κάνοντας μία κίνηση ό 'Αρνώ, ό όποιος σ' ό χρηματικά ζητήματα έμμενε πάντοτε ό ίδιος. "Ε, λοιπόν, καλέ μου άνδρα, μοιρώ, άν θέλεις, νά σου παραχωρήσω ένα κρεβάτι σ' ό σπίτι μου... Όσο για τó φαί, έχουμε σήμερα γλέντι, κι' ένας άνθρωπος παραπάνω σ' ό τραπέζι δεν θα φανή. Τί λές κι' έσύ;

— Έκείνο πού λέω έγώ, άπάντησε ό ταξειδιώτης, ελεπε ότι κοιτεύω νά πέσω κάτω απ' τήν κούρσι και τήν περνα...

— Τότε σύμφωνοι, ελεπε ό 'Αρνώ. Θα μου δώσης μία πιστόλα για τή φιλοξενία μου.

— Πάρε τήν προκαταβολικά! ελεπε ό ταξειδιώτης.

Ο 'Αρνώ ντ' Τίλ άνασχημάθηκε για νά τήν πάρη κι' έβγαλε συγχρόνως τó καπέλλο του πού σκέπαζε τά μάτια του και τó πρόσωπό του.

Τότε ό ξένος μόρθηκε νά δ' ή τ' άνακατηριστικά του. Τραβήχτηκε πίσω και φώναξε κατάληκτος:

— Άνημέ μου!... 'Αρνώ ντ' Τίλ!...

Ο 'Αρνώ στήν αρχή χλωμάσε. Μά έπειτα συνεχόμενος, ελεπε:

— Άνημέ σας έγώ; Δεν σας γνωρίζω! Ποιός εστε;

— Δεν με γνωρίζεις, 'Αρνώ; ξαναέλεπε ό άγνωστος. Δεν άναγνωρίζεις τó γέρο θείο σου από τή μητέρα σου Καρμύτον Μπαρρώ;

— Μά τήν πιστι μου, όχι! ελεπε ό 'Αρνώ ξεσπώντας σ' ένα θρασύ γέλιο.

— Όστε με άρνείσαι κι' άρνείσαι συγχρόνως και τόν πατέρα σου! Ξανάτε ό Καρμύτον Μπαρρώ... Έσύ δεν είσαι πού έκανες νά πεθάνη από δίλημ σ' ό Σαγκά ή μητέρα σου, ή αδελφή μου, μία φτωχή χήρα πού τήν έγκατέλειπες έδώ και δέκα χρόνια; Α! δεν μ' άναγνωρίζεις, μά σ' άναγνωρίζω έγώ...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' όσα μου λές! ελεπε ό 'Αρνώ ντ' Τίλ, χωρίς νά τά χάση καθόλου. Δεν νομίζομαι 'Αρνώ ντ' Τίλ μά Μαρτέν Γκέο και δεν είμαι από τó Σαγκά, αλλά από τó 'Αρτίγκ. Οί γέγοι τού χωριού μου με είδαν νά γεννιέμαι έδώ και μοιρούν νά τó πιστοποιήσουν αυτό και, άν θέλεις νά σε άρχίσουν στήν κοροϊδία, δεν έχεις παρά νά μου έπαναλάβης όσα μου ελεπες π'ό δίλιγο μπροστά στήν γυναίκα μου Βερτράνδη και όλους τους συγγενείς.

— Τή γυναίκα σου! Τους συγγενείς σου! έκανε ό Καρμύτον Μπαρρώ κατάληκτος. Συγγνώμη! Μήπως γελάσασα; Μά όχι! Ελεπε άδύνατον!... Μία τέτοια όμοιότης!...

— Σίγουρα έχεις γελαστεί, καλέ μου άνθρωπε! ελεπε ό 'Αρνώ. Έξ άλλου θ' άκούσης και θα δ' ής σ' ένα λίγο τους συγγενείς μου...

— Αφού είν' έτσι, τού άπάντησε ό Καρμύτον Μπαρρώ, ό όποιος είχε άρχισα νά πεύθειται, μπροξεί νά περηφανευθώ για τήν όμοιότητά σου με τόν άνημέ μου 'Αρνώ ντ' Τίλ...

— Από σένα τó μαθαίνω αυτό! άπάντησε σαρκαστικά ό 'Αρνώ.

— Σού ελεπε ότι μπορείς νά περηφανευθώ γιατί μοιάζεις με τόν άνημέ μου... Μά όχι!... Δεν ύπάρχει λόγος νά κοιτάσαι πού μοιάζεις μ' ένα τέτοιο κατηγόρη... 'Ασφαλώς, δέ, τώρα πού μιλάμε δεν θα είνε ζωντανά παιδιά, γιατί θα τόν έχουν κρεμάσει από καιρό τόν άθλιο!...

— Έτσι λές; ρώτησε ό 'Αρνώ ντ' Τίλ με κάποια πίκρα.

— Είμαι δέβαιος γι' αυτό, κύριε Μαρτέν Γκέο, ελεπε ό Καρμύτον Μπαρρώ με πεποίθησι. Αυτό έξ άλλου δεν πιστεύω νά σε δυσαρεστή, άφού δεν είσαι ό 'Αρνώ ντ' Τίλ.

— Αυτό δεν μ' ένδιαφέρει καθόλου, ελεπε ό 'Αρνώ.

— Α! κύριε!... Πόσες φορές δεν ελεπα μπροστά σ' ή μητέρα αύτου τού παλητόμαρου ότι είμαι εύτυχής πού δεν παντρεύθηκα και δεν έκανα τέτοια παιδιά πού θ' άτίμαζαν τ'όνομά μου και θα κατέστρεφαν τή ζωή μου...

— Άμέσως μία σκέψης πέρασε απ' τó μυαλό τού 'Αρνώ: σ' Αφού ό θεϊός μου δεν έχει παιδιά, όλ' ή κληρονομία του πέφτει σ' ένα μένα...

— Τί συλλογίζεσαι, κύριε Μαρτέν Γκέο; ρώτησε ό ξένος.

— Σκέπτομαι ότι, παρ' όλα όσα λέγατε, θα είσαστε εύτυχής σήμερα άν ελάτε ένα γινό, για νά μη σάς κληρονομήση αύτός ό άθλιος άνημέός σας, άν, έννοείται, ζή ακόμα...

(Ακολουθεί)

